

[Jørgen Jørgensen (Løjre).]

verden vil det være naturligt, at vi i Danmark fremfører vore synspunkter overfor de nationer, som Danmark har bundet sin skæbne til indenfor de vestlige demokratier. Danmark er ved beslutning af et flertal her i tinget gået ind i Atlantpagten og har dermed fået et medansvar for den politik, NATO fører. Derfor må det også være vor ret og pligt indenfor denne organisation af stater at gøre vore synspunkter om verdenspolitikken gældende.

Det, som gør det så vanskeligt at vurdere, hvad der egentlig er foregået ved forhandlingerne mellem stormagterne i Berlin i disse dage, og hvilke muligheder der foreligger for at opnå et positivt resultat, er, at vi har så svært ved at sætte os ind i tankegangen hos modparten, vi forhandler med. Men alene det, at de fire stormagter sidder om forhandlingsbordet og drøfter de store og afgørende spørgsmål i verdenspolitikken, er dog af betydning, og muligt er det også, at der kommer et og andet ikke ubetydeligt praktisk resultat ud af mødet, måske navnlig — som det også er nævnt her i dag — med hensyn til Østens problemer.

Desværre ser det endnu ikke ud til, at der ved Berlinmødet bliver nogen aftale om Kinas deltagelse i kommende stormagtsforhandlinger, måske en konference, hvori Kina deltager. Det er meget beklageligt, at man ikke nu vil tage konsekvensen af det standpunkt, som en række lande indenfor De Forenede Nationer har taget, og anerkende det nye Kina, så dets repræsentant kan blive optaget i De Forenede Nationer. De nordiske lande og England har for lang tid siden anerkendt det nye Kina, og Frankrig er sikkert nu rede til at slutte sig til denne kreds af stater. Det er ikke et spørgsmål om, hvorvidt man synes om de politiske ledere, der findes i landet, men det er et spørgsmål om, hvorvidt man rent faktisk vil anerkende den nuværende regering i Kina som fuldgyldigt udtryk for det store kinesiske folk. Amerika finder imidlertid ulykkeligvis ikke tiden moden til at tage

dette skridt, og det til trods for at indrømmelsen til Sovjetregeringen om Kinas deltagelse i stormagtsforhandlingerne måske netop er nøglen, der kan lukke op for videregående drøftelser om verdenspolitikken. Det må være meget magtpåliggende for Danmark og de andre lande indenfor NATO og FN, der kan se betydningen af at få Kina med i forhandlingerne, at vinde forståelse for deres synspunkt hos den amerikanske regering.

Jeg forstår også, at den højtærede udenrigsminister er enig i den opfattelse, og jeg opfordrer regeringen til sammen med de andre nordiske lande og andre stater, der indser betydningen af, at Kina kommer med ind i forpligtende aftaler i verdenspolitikken, at rejse dette som et krav overfor Amerika. Der står så meget på spil for hele menneskeheden, at også et lille land som Danmark må være berettiget til at rejse sine krav, når det efter vor bedste overbevisning tjener helhedens interesser. Naturligvis kan de små stater ikke regne med at få en meget fremskudt plads, når de afgørende drøftelser finder sted om verdensproblemerne, men vi i de små folk må dog tage vor del af risikoen, byrderne og forpligtelserne, som følger af de beslutninger, stormagterne træffer, og derfor må vi også have ret til at fremføre vore meninger og have krav på at blive hørt indenfor de sammen slutninger af nationer, som Danmark har knyttet sin skæbne til.

Som alt ser ud på dette tidspunkt, må man vel desværre regne med, at de europæiske problemer ikke blev løst ved Berlinkonferencen. Østrigs fredsordning blev ikke til noget i denne omgang, og det store og afgørende spørgsmål for Europas fremtid: ordningen af Tysklandsproblemet, står fremdeles uløst. Det nytter kun lidet, at de to store magtgrupper efter mødet vil være i stand til hver for sig at fastslå, at det var de andres skyld. Tilbage står nemlig spændingen, uroen, usikkerheden i Europa og i verden, og denne tilstand vil fortsat være rådende, indtil Tysklandsproblemet er